

הדלקת נרות: 16:22

יציאת השבת: 17:14

רבינו תם: 17:44

ע"פ אופק תל אביב
ל' בכסלו התשפ"ג

טוב לחסות בה'

820

סוד פך השמן

מקץ התשפ"ג. חג החנוכה

לרפואה, פרנסה

והצלחת: מ"א מיכאל
וציפורה אחיאל. מנשה
ואורה אחיאל. א"ה
הדר בת נחמה. ליאורה.
אורטל חנה בת הדסה
וב"ב. פנינה בת שושנה
וב"ב. אורטל בת
פנינה וב"ב. משה
שמואל בן זלדה. מוריה
בת רויטל. רחל בת מרים
ובעלה וכל יוצאי
חלציהם. ישעיהו בן
מרים. גאולה בת דבורה.
דביר בן רויטל. ליאור
בן פרידה. אריאל בן
רויטל.

זיווג הגור: ניר ואודליה
בני ציפורה.

זש"ב"ק: שולמית בת
איריס. יסכה בת מזל.
הדר בת נחמה. אליס בת
פרידה.

לעילוי-נשמת: הרב
עובדיה יוסף בן גורג'יה,
הרב שמעון בן בחריה.
מ"ס צדוק בן נור ומרים
בת גלית. יחזקאל בן
גורג'יי. גבריאל בן
סמינה. שלום בן מנחם
שמריהו. יוסף בן גל'יה.
פרחה בת טובה. עליזה
בת מזל טוב מלכא.
פנחס בן דינה. שרית
שרה בת מריאן. גלילי
הכהן בן כוכבה. שלמה
בן סעדיה זנדאני. רוני
אהרון בת מזל מלכה.
עמרון יוסף בן סאלם
ומרים. שרה בת קמר.
רבי עובדיה בן יפת.
מרים בת ר' שמריהו.
שרית שרה בת
ויקטוריה.

העלון מוקדש
לעילוי נשמת
גלית בת בת-
סיני
וכל בנות ישראל
השוככות עימה

כשניצחו החשמונאים את היוונים, הגיעו אל בית המקדש ורצו להדליק את המנורה, אך לא מצאו פך שמן טהור, שהרי היוונים טימאו את כל השמנים. עד שמצאו פך שמן אחד חתום בחותמו של כהן גדול. ישנו סוד גדול ופירוש מיוחד שמגלה לנו השל"ה הקדוש בעניין.

"בוא והבן מהו סוד פך השמן של חנוכה", כותב השל"ה הקדוש (פר' וישב): "שאותיות 'פך' הן בדיוק כאותיות 'כף', כי לעתיד לבוא יתוקן ה'כף', וכל כף חובה תהפוך לכף זכות, וייעשה הכל 'כף נחת'". מגלה לנו השל"ה הקדוש כי בימים אלו של חנוכה שנמצא פך שמן אחד טהור, רצו חז"ל ללמדנו שנמצא בכל כוחנו 'כף' זכות (אותיות פך) על השני, לראות את הטוב בשני ולדון אותו לכף זכות, גם אם התנהגותו מעוררת אצלנו שאלות. וכשהאדם זוכה להתאמץ במציאת כף זכות, אומר לנו השל"ה הקדוש כי שכרו הוא שיזכה ל'כף נחת', בשונה מהיוונים שחיפשו רק את הרע.

את המעשה המדהים הבא סיפר יצחק כרמלי הי"ו: "כל מי שמגיע עד היום לבית ברחוב 'חזון איש' בבני

ברק, ביתו של מרן הגריא"ל שטיינמן זצ"ל, שנפטר לפני 5 שנים, רואה דבר פלא. הבניין הינו בניין ישן מקום המדינה בעל 2 קומות, כשבחצר ביתו של הרב, סמוך לסלון ישנו קיר לבנים שנבנה לפני כמה שנים, ובנייתו נעצרה בעיצומה, וכי הוא עומד במצב זה עד היום. מדוע עומד הקיר בצורה זו? ומי הפסיק את בנייתו? – את התשובה לכך נשמע בסיפור מרגש ומיוחד שסיפר בנו של הרב, הרה"ג שרגא שטיינמן שליט"א: "היה זה לפני כמה שנים. מידי יום, היו מגיעים עשרות

ומאות של אנשים לביתו הפשוט והצנוע של הרב, הם המתינו בתור שהחל מפתח הבית ועד לסלון הקטן, שם היה הרב יושב עם כסא עץ ישן, פניו לכיוון הקיר, והוא שומע כל אחד, מיעץ ונותן ברכה. כשראו בני הבית כי התרבו כמות המבקרים מידי יום, וכי חדר 'הנוחיות' (שירותים) הקטן בבית אינו יכול לשמש את כל הבאים, ביקשו לבנות 'נוחיות' נוסף שיהיה מחוץ לבית הרב, בצמוד אליו, אשר ישמש את כל הבאים והממתנים, וכל זאת, כמובן, בהסכמת השכנים.

כבר באותו שבוע, הגיע שיפוצניק שהחל בהנחת הבלוקים ובניית שלד השירותים, עד שקרה הדבר הבא. בני הבית הודיעו לרב שטיינמן בשמחה כי הגיע שיפוצניק לבניית שירותים חיצוני מחוץ לבית, אלא שאז, מרן הרב שטיינמן היה נראה חסר מנוחה ולא מרוצה ואמר: "אני מבקש לעצור את הבניה".

"מדוע?!", נבהלו בני הבית, אך הרב המשיך והסביר: "הרי יש מצוה חשובה להכניס אורחים? ומדוע שאורחיי יתפנו מחוץ לבית? הרי שזה חיסרון בהכנסת האורחים החשובה?". "דבר נוסף", המשיך הרב והדהים את בני הבית, "אני רוצה שישפצו שום שיפוץ בביתי שהוא בסך הכל עולם זמני וארעי לקראת העולם הבא", אמר הרב שביתו היה פשוט ולא נעשה בו שום צבע או שיפוץ מסיבה זו כל החיים. "ודבר שלישי ואחרון", אמר הרב, "אני בטוח כי הסכמת השכנים איננה בדיוק שלמה, שהרי כל מה שהסכימו לבניה זה בגלל שלא היה נעים להם לסרב לרב שטיינמן, ממילא יש פה בעיה של חוסר הסכמה אמיתי מהשכנים". סיים הרב ומיד נעצרה בנייתו של הקיר, העומד עד ימינו אנו בחצר ביתו, חסר טיח, אך מלא במידות טובות והשקפת עולם אמיתית של גדול בישראל.

עבודת ימי החנוכה להזכיר לנו להביט בכף זכות על השני ולחפש את פך השמן הטוב שבשני.

נא לא לעיין בזמן התפילה – למנוע יצא שכרו בהפסדו – שכר לימוד תורה בשבת פי אלף מלימוד תורה ביום חול – טעון גניזה!

טלטול חנוכיה בשבת

מתוך 'בהלכה ובאגדה'

מה ניתן לעשות כשהחנוכיה עומדת בשבת במקום בו מסתובבים ילדים קטנים ויש חשש שיתקלו בחנוכיה? תשובה: פתרון א': אם הניח את החנוכיה על מגש, ובנוסף, הניח על המגש קודם השבת חפץ של היתר כמו חלות, הרי שהמגש נעשה 'בסיס לדבר האסור והמותר', ומותר לטלטלו לאחר שהנרות כבו. (כמובן לא בשעה שנרות דולקים שאז אין לטלטלם כלל).
ודבר היתר זה אין צריך שיהיה חשוב יותר מהפמוט, אלא די שיהיה חשוב בעיניו יותר מהשלהבת.
פתרון ב': כיוון שאסור לטלטל החנוכיה לאחר שכבתה בשבת, על כן עצה טובה לעשות תנאי מערב שבת ויאמר כי אחר שיכבו הנרות, יהיה רשאי לטלטלה.
ובני אשכנז יכולים לסמוך על תנאי זה רק באופן שצריכים את מקום החנוכיה. ישנו מקרה מיוחד ויוצא דופן, והוא –

סגולות ליום שמיני של חנוכה

(1) אמר האדמו"ר מרוז'ין זצ"ל כי מה שצדיק הדור יכול לפעול בראש השנה ויום כיפור, יכול כל יהודי פשוט לפעול ב'זאת חנוכה'.
(2) מובא בספר 'נוהג בחכמה': "יש איזה משפחות שביום שמיני של חנוכה שורפים הפתילות של חנוכה ומדלגים על האש,

סגולת חנוכה

ואומרים שיש בזה סגולה לאשה שלא זכתה להיפקד בזש"ק שע"ז תזכה לישועה, וכך עשתה לי אימי".

(3) כתב ה'בני יששכר' (מאמר חודש כסלו, מערכה ב' אות ט'): "בחנוכה יש מקום לעורר פקודת עקרים ועקרות בעין ראש השנה, הנה לדעתי עיקר העניין עיקר הסגולה ביום האחרון הנקרא בפי כל 'זאת חנוכה'".
(4) פוסק השולחן ערוך (סי' תרע"ד) "הנותר ביום השמיני מן השמן הצריך לשיעור הדלקה, עושה לו מדורה ושורפו בפני עצמו, שהרי הוקצה למצותו", והאריז"ל אמר לומר מזמור סז' בשריפה.

טלטול חנוכיה בשבת

מתוך 'בהלכה ובאגדה'

חנוכיה הממוקמת במקום מעבר בני הבית, ולאחר שכבתה רוצה להסירה למקום אחר, מחשש שמא יפלו השמן והפתילה ויטנפו את בגדיו – מותר להסירה אף אם לא עשה תנאי מערב שבת. והטעם לזה, כי במקום חשש היזק לא אסרו חכמים, וכמו שמותר לטלטל קוץ או שברי כלים המונחים במקום שיש חשש שינזקו מהם. (סימן שח סעי' ו, יח. חזו"ע שבת א רס, שבת ג קל) ***

זהירות מהבערה וכיבוי בשבת

ישתדלו בני הבית להניח את החנוכיה במקום בו לא עוברים ושבים, מפני שעל ידי שעוברים ליד החנוכיה בשבת וגורמים לרוח להזיז הנרות, הרי שיש פה חשש של כיבוי והבערה, שהאש נחלשת או מתחזקת והוא איסור גמור. והטוב ביותר, להניח החנוכיה בתוך 'בית חנוכיה' שאז אין את החשש הזה ולא חשש של נזק וסכנה.

א. גרוסקוט

צידוד אלנה פסית
צירות והדרכות

כולנו חלק מהבית, יש לכולנו תפקידים וחובות לצד הזכויות הרבות. אף אחד פה לא חי בבית מלון ורק מקבל, כל מי שמקבל צריך לתת יד ולהיות חלק מהעשייה.
(3) מחמאות או לא להיות נכון, אנחנו לא מקבלות מחמאות על כל תליית כביסה, שטיפה או ניקוי אף מנוזל. אבל דרך העולם הוא שאנשים אוהבים לקבל הערכה על מה שהם עושים. גם על תפקיד קבוע אפשר וכדאי להחמיא. כיף לקבל מחמאה כמו: "זה עוזר לי מאוד כשאת מדיחה כלים", או: "אין לך מושג כמה השטיפה של הבית אתמול בערב הקלה עלי".
המחמאות גורמות לתחושת הערכה, ומחזקות את הרצון לעשייה חוזרת. פרגנו לבני הבית על כל ביצוע של תפקיד ומטלה, ותראו כיצד הדבר יתן מנוע לעשות זאת.

(4) עבודת צוות

בואו נודה, גם לנו לא כיף לעבוד כשכולם נחים, נכון? דרך טובה לגרום לאחרים לעבוד, היא פשוט לעשות זאת יחד. קובעים יום וזמן: יום שישי או חמישי לקראת שבת, זו הזדמנות טובה לקחת חלק פעיל בתפקידי הבית בקבוצה. עבודה משותפת (שוב, עם תפקיד מוגדר לכל אחד) תגרום גם לחיבור בריא ושמח בין כולם, וגם להרגשה שיש כאן צוות שפועל יחד עבור מטרה משותפת. אלו עצות מוכחות שצלחו!

עידוד עזרה בבית

"אני עושה הכל לבד", "אין לי כוח יותר", "אני כל היום סביב ניקיון הבית". אם המשפטים האלו מוכרים לך, תדעי שאת לא לבד. נשים רבות מסביב העולם מתלוננות על טענה זו, בין אם הן עקרות בית ובין אם הן עובדות. הנה כמה שיטות שאכן עובדות והצליחו בבתים רבים:
(1) הגדרת תפקיד בבית לכל אחד לעיתים אנחנו מצפות שבני הבית יראו את ערמות הכביסה לקיפול, את הנעליים בסלון ויגידו: "הו, ערימת כביסה ריחנית. למה שלא אקפל ואחזיר כל בגד למקום?". זו אכן ציפייה יפה, אך כידוע: "ציפיות לכריות". ברוב המקרים ערמת הכביסה תעמוד עד שנחזור מהעבודה, ואף תעמוד שם כמה ימים.
למרבה הפלא – הגדרת תפקיד ברור לכל ילד היא הדבר שיגרום לכך שדברים יתבצעו. סביר להניח שאם ערמת הכביסה או הכלים תהפוך לתפקיד קבוע של אחד מהילדים – היא תטופל. הילד ירגיש כי זוהי אחריותו – דבר שלא הרגיש עד כה, שהרי ייש אמא בבית והיא אחראית על כך.

(2) אין זכויות לפני חובות

בית הוא מקום שאמור לתפקד, וככל מקום יש בו זכויות וחובות. רוצים זמן למשחק או יציאה לגינה? בשמחה. צריך לאסוף צעצועים / לסדר את החדר. מובן שצריך להתאים דרישות לפי גילו של הילד, אך חשוב להעביר את המסר:

פרעה שומע כי יוסף הצדיק יודע לפתור חלומות, ומיד הוא מצווה להבהילו מן הבור: "וישלח פרעה ויקרא אל יוסף ויריצוהו מן הבור". דברים עצומים וגדולים למד מפסוק זה האדמו"ר מאוסטרובה זצ"ל (תולדות אדם נר' ד' רחמנקה) ואמר: אחר 12 שנה שיוסף הצדיק בבית הסוהר, לא ראה אור יום, והוא אינו יודע מתי ואם ישתחרר מכאן אי פעם, לפתע הוא מקבל קריאה מהמלך לדבר עימו. ומה מעידה התורה? – 'ויריצוהו מן הבור', נבחין ונראה: לא נאמר שיוסף הצדיק רץ מעצמו כמי שמתחנן לחסדיו של המלך, אלא היו צריכים להריץ אותו משם, ומדוע? ללמדך כי האמין יוסף הצדיק בכל רגע ורגע שהיה בתוך הבור והחושך כי הכל בידי שמיים, וכי הוא יודע שגם זמן ה'שחרור' שלו מבית הסוהר יהיה בזמן שקבעו בשמיים – לא רגע לפני, ולא רגע אחרי. אם כן, מה לו למהר ולרוץ בחינם, הרי את הזמן שנגזר אין להזיז ולשנות, על כן היו צריכים עבדי פרעה להריצו. ממשיך הצדיק ואומר: והדברים אמורים בכל ענייני העולם. אין דבר שמזיז האדם מעצמו, אלא כל הנעשה הוא רק בגזירת עליון בעת ובשעה שנקבע, ובכמות שנקצבה – לא פחות ולא יותר. וכי ההשתדלות לא תועיל ולא תוריד, אלא היא רק חובה שגזר מלכו של עולם על כל אדם לטרוח, אך חלילה לו מלחשוב שיש בכוחה להוסיף אפילו פרוטה אחת יותר מהנקצב לו במרומים, ולכן יעשה כל השתדלותו ועסקיו במנוחת הנפש ולא בבהלה".

איזה מוסר אדיר ועצום לחייו של כל אחד ואחד מאיתנו. אם ניישם זאת בחיינו נהיה רגועים ומאושרים!

את המעשה המדהים הבא סיפר אחד מגדולי ראשי הישיבות בירושלים (חובב בגיליון 'קבלת שבת' במדבר תש"פ): "בארצות –

הברית, מתגורר איש עסקים יהודי בשם חיים רימר (שינוי קל בשמו). עסקיו חובקי עולם וכי העסקאות שעושה מסתכמות במאות אלפי שקלים ומיליונים, כך שה' ברכו בעושר גדול. עם עושרו הוא עושה גם חסדים רבים ותורם רבות לארגוני רפואה, גמ"חים ועוד, אך דא עקא, שלדבר אחד הוא אינו מוכן לתרום בשום פנים ואופן, והוא – לעמלי התורה: אברכים ובחורי ישיבות העמלים מבוקר ועד ליל בלימוד התורה הקדושה ומחזיקים את העולם. כל אדם הבא לבקש תרומה לעמלי תורה, מתקבל בסירוב נחרץ: "שילכו לעבוד", טען, "כמו שאני עבדתי והשגתי את כספי

בעמל ויושר, יכולים גם הם לנהוג כמוני". לא זכה הוא לדעת את הבסיס שעליו עומד העם היהודי בכל הדורות והוא התורה הקדושה ועמליה המניחים חיי שעה ועוסקים בחיי עולם נצחי. בת היתה לו לחיים רימר, כשרה וצנועה, אך חולה במחלה נדירה שאחת מהשלכותיה היא שאין לה אפשרות להתחתן עם כל אדם, אלא רק עם אדם החולה גם כן באותה מחלה. אביה האמיד ניסה למצוא מזור למחלתה אצל טובי הרופאים בעולם, אך ללא הצלחה. והנה, כשהגיעה בתו לפרקה, פנו הוריה למיטב השדכנים באמריקה ומחוצה לה בבקשה למצוא לה שידוך העונה על הדרישה הנדירה. ימים וחודשים חולפים והטלפון בבית דומם. אף אחד לא מוצא בחור בן גילה בדיוק עם אותה מחלה. אביה – חיים, הבטיח סכום ענק למי שימצא זיווג לבתו, אך גם השדכנים שניסו להפוך כל פינה טענו כי הסיכוי הוא אפסי

למצוא בחור עם מחלה נדירה זו בגיל שלה. השנים חולפות, חברותיה של בתו מתחתנות וזוכות לילדים, והיא במצב דומם. היתה זו הפעם הראשונה שחיים, אביה נשבר, והחליט להרעיש את השמיים, להתחנן אצל מי שאמר והיה העולם, המזווג זיווגים.

קם ועשה מעשה. הוא קנה כרטיס טיסה לארץ והחליט להגיע היישר אל הכותל המערבי, שם ישפוך נפשו בבכי במקום בו לא זזה השכינה מעולם. לאחר שנחת בארץ, שכר חדר במלון היוקרתי "רמדה רנסנס" בירושלים. הניח את חפציו ומיד הזמין מונית אל הכותל המערבי.

הוא נטל ספר תהילים, התיישב על אחד הכיסאות ברחבה, והחליט כי בכוונתו לקרוע את השמיים. אלא שהדברים נראו שונים.

ליבו הרגיש קר ואטום – הוא הרגיש שאינו מסוגל לקרוא אפילו מזמור אחד. "מה קורה לי?", התפלל, "הרי עזבתי את כל העסקים בשביל בתי הזקוקה לשידוך, ומדוע אינני מצליח להוציא מילה מפיו?".

בעודו מביט לצדדים ראה את כל המתפללים סביבו מתפללים ומתחננים. לפתע, צדה עינו באברך שעמד ממש קרוב אליו שהתנועע ובכה עם דמעות רותחות.

עיניו זלגו דמעות ללא הרף. האברך הוציא ממחטה וקינח את דמעותיו בכל רגע. היתה נראה שצרה קשה עוברת עליו. "מה איתי? למה אני לא מתפלל ככה?", הוא הצטער בצער עמוק, אלא שמרגע לרגע, בעודו צופה על האברך הבוכה, החל גם ליבו להיפתח בדמעות והחל לומר תהילים ברגש על בתו שתזכה למצוא את זיווגה.

לאחר שעה שהוא קורא עם דמעות, החליט לעשות מעשה אמיץ ונועז. הוא ניגש אל האברך ו... – המשך בעמוד 4 –

אומרת הגמרא (ע"ז נה): "בשעה שמשגרים את הייסורים לאדם, משביעים אותם ואומרים להם: "אל תלכו אלא ביום פלוני, ולא תצאו מאותו אדם ביום פלוני ובשעה פלונית, על ידי פלוני וסם (תרופה) פלונית", והאדם לוקח התרופה באותו רגע וחושב שהיא ישועתו, אך הגזירה נעשתה על פי רצון שמיים!

שידוך נדיר מעבר לים

– המשך מעמוד 3 –

"בזכות האברך הזה התעוררתי למטרה שלשמה הגעתי, והוא להתחנך ולבכות על בתי. איני יודע מה היה קורה אם היה ליבי ממשיך להיות אטום, הרי שכל המסע שלי היה לחינם. מחובתי לדעת מהי צרתי. "סליחה שאני מפריע", פנה לאברך, "אך פשוט אני רואה אותך כבר למעלה משעה קורא תהילים בדמעות, אולי אוכל לעזור במשהו?". "תזכה למצוות", השיב לו האברך בעיניים אדומות, "אך אינני חושב שיש באפשרותך לעזור, אך תודה על ההתעניינות".

הוא המשיך להפציר באברך, שלבסוף סיפר: "יש לי בת שהתארסה עם בחור מופלג בתורה, ירא שמיים ובעל מידות. הבעיה היא שאין לי כסף להוצאות החתונה, לנדוניה, לאולם ובעצם לכלום. וזאת מלבד החובות הגדולים שיש לי ביום יום. החשש הגדול שלי שהשידוך יתבטל, מפני שלא אוכל לעמוד בהתחייבות, על כן באת להתחנך לפני הממציא יש מאין שישלח לי את עזרתו".

חיים רימר שמע זאת, וליבו נכמר בקרבו. אלא שאז הוא נקלע לסערת רגשות: מצד אחד, האברך גרם לו לכל ההתעוררות וההתרגשות בתפילה על בתו, אך מצד שני, הוא מתנגד גדול לתת תרומות לעמלי תורה. הוא חשב לעומק, והחליט להפתיע את האברך ולחרוג ממנהגו. "בכמה מסתכמות כל הוצאות החתונה?", שאל חיים רימר. "מאתיים אלף שקל". לזה האברך לא ציפה – חיים רימר הוציא פנקס שיקים מחליפתו ורשם עליו סכום של 55,000 דולר במזומן.

לקוראי העלון וכל בית ישראל חג חנוכה שמח!

לתגובות: 052-7151858

רחוב משה בריל 9, ת"א, משפ' אחיאל
DANIEL777ACHIEL@GMAIL.COM

בחסות דפוס אפי

האברך היה המום, ולאחר כמה רגעים החל לברך את חיים בכל הברכות שבעולם תוך כדי שהוא פורץ בבכי. חיים ביקש מהאברך שיתפלל על בתו, הנושאת מחלה נדירה, שתזכה למצוא זיווג הראוי לה. האברך, חנוק הדמעות, בירכו מכל הלב: "מי יודע, אולי בזכות החסד הכביר שגמלת עימנו, תמצא בתך את הבחור המתאים בקרוב".

חיים ענה 'אמן' נרגשת מעמקי ליבו, והם נפרדו בהחלפת מספרי טלפונים הדדית,

כשהאברך מוסיף כל הזמן לברכו ולהודות לו על עזרתו הרבה. האברך עשה את דרכו היישר אל הבנק, ניגש לפקיד החרדי והגיש לו את הצ'ק. "אתה??? את הסכום הזה? מניין לך כל זאת?", נדהם הפקיד, "הרי כל הזמן אתה מגלגל חובות".

"שמוליק היקר", פנה אליו האברך שעדיין לא האמין למתרחש סביבו, "בוא ותשמע סיפור השגחה מיוחד במינו", המשיך וסיפר לו את כל המעשה שאירע לפני כשעה ועל העשיר חיים רימר המחפש שידוך לבתו.

שמוליק, הפקיד החרדי, שומע זאת וקופץ ממקומו כנשוך נחש. "אינני מאמין לכל אשר אוזניי שומעות", זעק עם אור בעיניים, "יש לי את, שבנו חולה בדיוק במחלה הזו!!! הוא בחור ישיבה שלומד כאן בירושלים".

אחי סיפר לי לפני כמה חודשים שבנו

מחפש שידוך, אך הוא לא יכול להתחתן אלא אם כן ימצא בת ישראל שחולה גם היא במחלה זו!".

שמוליק הפקיד הרים מיד את הטלפון והתקשר לאחיו לוודא באיזו מחלה נדירה חולה בנו. לאחר בירור קצר התברר כי בן אחיו, ובתו של חיים רימר חולים באותה מחלה נדירה.

האברך, ממאן לעכל את רצף הניסים סביבו, הרים באותו רגע טלפון לחיים רימר, ששהה באותו עת בחדרו שבמלון. וסיפר לו כי מצא בחור העונה לדרישות. חיים רימר קיבל את בשורת חייו והגיע תוך רבע שעה לסניף הבנק.

הוא קיבל את הפרטים של אחיו של הבנקאי, הלך לביתו, ראה את הבחור החולה במחלה הנדירה והוא מצא חן בעיניו עד למאד.

רבותיי, חיים רימר סידר לבתו כרטיס טיסה לארץ, היא נפגשה עם הבחור כמה פגישות, ולאחר שלושה שבועות... הם שברו צלחת למזל טוב!.

ההשגחה המדהימה סובבה ישועה גדולה לבתו של חיים רימר שהגיע בזכות התמיכה באברך הצדיק, שנהנה בהמשך מדמי שדכנות שנתנו לו ריווח גדול בחיים, סיים ראש הישיבה בירושלים את המעשה שהינו מכיר מכלי ראשון. כותב ה'חובות הלבבות' (שער הביטחון): "כי אין אדם יכול להקדים את מה שגזר הבורא שיהא מאוחר, ולא לאחר את מה שגזר הבורא שיהא מוקדם".

מוסיף הרב ואומר: "ולא למעט את מה שגזר הבורא שיהא רב, ולא להרבות את מה שגזר הבורא שיהא מעט". הכל מדוד לפי עת, מקום ושעה שיקבל האדם את אשר נגזר עליו, וכל השתדלותו היא רק לקיים את קנס הבריאה, אך אין בהשתדלות להוסיף במאומה. כך זה העולם הזה המתעתע!.

חידה

כיצד יתכן שאדם ידליק חנוכיה בזמן ולא יצא ידי חובתו, ולאחר רבע שעה יצא ידי חובתו?

(העלון נשלח) שטוט ג.א. - שטא א-א שטוט
ונו שטאט שטאט שטאט אטא שטאט שטאט אטא
שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט

שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט
שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט
שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט שטאט

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: רפאל חיים ניסים בן לטיפה, שרה חיה רפאלה בת רחל, יונה בדיחי בת טורקיה, גאולה בת דבורה, ולרי אריה בן אירנה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ב וצאצאיו, נוסרת בת יוכבד. לזיווג הגון: בן בן נאוה. לעילוי נשמת: גלילי הכהן בן כוכבה.